

Yanıbaşında ki Sen

– KANBER İHSAN · 30 Ocak 2010

İnsan yanıbaşında ki güzellikleri bazen körlüğünden, bazen aceleciliğinden, arada da inatçılığından olsa gerek ki, yinede yazmadan edemeyeceğim daha çok mahalle baskısı yüzünden sanırım farkedemez, ...ve kendi bencilliğinden hep kayben olmuşken bunu ancak yaşamla, kurduğu hayellerini ayırt edince anlayacaktır... çok üzgünüm.

hep açık denizlerde yelken gezdirir, rüzgâr oldu olacak umuduyla ne yazık ki.

Kimi bulur belki, zaman ondan yanayken, gelgelelim arada kalırsan vay haline, uzun bir çile yolu olur hcıbektaş tan öteye giden, yürürsün yüz sürecektir bir şevkatli gönül ararsın, bulamazsan eğer o okyanusda son bulur senin macaran kesilir umut, en kötüsüne hazırlarsın gönlünü. Artık ah vah etmenin kimseye yok çaresi,yok kıymeti yar bahçesinde bülbülün. Her adım atışında gömülür toprağa bedenini, daha fazla susuz hissedersin dudakların kurur, tepende ağustos sıcaklığı bakarsın ıraklara, ufuk alacaktır artık gözlerinde.

Çürümüş bir leş kalmış geriye senden sağlam sandığın.

ve.....

isterim ki benim yaşamım bir akşamüstü gün batımında son bulsun, üstüm açık hafif bir yel tenimde, güneş artık kırılmışken hükmünden.....

İşte hayat budur...

Kanber İhsan Öcel